

Sygnatura akt I C 242/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. we W.

przeciwko (...) S.A. we W.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 242/15

UZASADNIENIE

W dniu 29 stycznia 2015 r. strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wystąpiła do tut. Sądu z żądaniem nakazania pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. wykonania obowiązku ustawowego poprzez przekazanie należnych środków zgromadzonych na rachunku Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych pracodawcy przekazującego (pозwanej (...) S.A.) na Fundusz Świadczeń Socjalnych pracodawcy przejmującego (...) sp. z o.o. w kwocie 810.043 zł na które składają się 503.283,77 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami liczonymi od 31.01.2010r. do dnia 26.01.2015r. w kwocie 238.659,51 zł oraz od dnia 29.01.2011 r. do 26.01.2015r. (w kwocie 68.099,88 zł) wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa.

Strona powodowa wyjaśniła w uzasadnieniu, że w dniu 1.01.2010 r. pozwana (...) W. dokonała przeniesienia części zakładu pracy pozwanego przedsiębiorstwa na powódkę, w tym dokonano przeniesienia (...) pracowników w trybie art. 23¹ par. 1 k.p., co stanowiło (...) pracowników pracodawcy przekazującego. Zgodnie z bilansem spółki pozwanej na dzień 31.12.2009 r. złożonym do KRS wysokość środków na rachunku funduszu socjalnego wynosiła 576.987,80 zł, tym samym wysokość funduszy, które powinny zostać przekazane na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych pracodawcy przejmującego wyniosła 370.920,73 zł. Następnie w dniu 30.12.2009 r. pozwana dokonała przekazania kolejnych (...) pracowników. Na skutek rzeczony czynności prawnej (...) % pracowników pozwanej przeszło do nowego pracodawcy, tym samym wysokość środków z funduszu, które powinny zostać przekazane wyniosła 132 363,04 zł. Strona powodowa wywodziła zatem, że przysługuje jej wynikające z art. 7 ust. 3b ustawy z 4 marca 1994r. o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych roszczenie o przekazanie należnych środków zgromadzonych na rachunku Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Łącznie zobowiązanie pozwanej wynosić miało 503.283,77 zł wraz odsetkami w wysokości 306,759,39zł, liczonymi od 31.01.2010r. do dnia 26.01.2015r. (w kwocie 238.659,51 zł) i od dnia 29.01.2011 r. do 26.01.2015r. (w kwocie 68.099,88 zł) i dalszymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że roszczenie powódki nie zostało udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości. Niezależnie jednak od tego czy rzeczywiście roszczenie

istnieje, jest ono przedawnione. Pozwana podniosła, że roszczenie o przekazanie środków ZFSS jako roszczenie ze stosunku pracy przedawnia się po trzech latach od daty jego wymagalności.

W replice na twierdzenia i zarzuty pozwanej strona powodowa podniosła, że przedmiotowe roszczenie co prawda zostało wywiedzione w oparciu o przepisy kodeksu pracy (23¹ par. 1 k.p.) oraz ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, ale toczy się nie pomiędzy pracownikami ale pomiędzy pracodawcą przejmującym zakład pracy, a pracodawcą przekazującym - zatem dwiema osobami prawnymi. Natomiast gromadzone przez pracodawcę środki należące do omawianego funduszu stanowią element majątku tego pracodawcy. Tym samym w ocenie powódki chybiony pozostaje podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia w oparciu o normę prawną wynikającą z art. 291§ 1 k.p. Niemniej jednak, z ostrożności procesowej, powódka powołała się na przepis art. 5 k.c. wskazując na zasady współżycia społecznego w celu obrony przed zarzutem przedawnienia.

Powódka dodatkowo jeszcze podnosiła, iż pozwana zatrzymała środki finansowe zgromadzone na wydzielonym koncie bankowym Funduszu Socjalnego - tym samym pozyskując i dysponując nienależnym świadczeniem. Na tym gruncie, w jej ocenie, znajduje zastosowanie art. 354 k.c., 405 k.c. i następne oraz art. 410 k.c. i art. 416 k.c. oraz art. 118 k.c. Wskazywała, że zobowiązanie wynikające z dyspozycji art. 405 k.c. należy do zobowiązań bezterminowych, a wymagalność takiego roszczenia jest konsekwencją wezwania dłużnika do wykonania wezwania i jest właśnie czynnością z którą art. 120 par. 1 zd. 2 k.c. wiąże początek biegu terminu i od tej chwili dopiero biegnie termin dziesięcioletni przedawnienia.

Powódka twierdziła, że udowodniła ona swoje roszczenie, tak co do zasady, jak i co do wysokości. Powódka wskazywała na pokontrolne pismo Inspektora Państwowej Inspekcji Pracy we W.z dnia 31.03.2015 r., na okoliczność przeprowadzenia kontroli w przedsiębiorstwie pozwanej w związku z odmową przekazania środków zgromadzonych na Funduszu Świadczeń Socjalnych. Wywodziła dalej, że z ustaleń pokontrolnych Inspektora wprost wynika fakt przekazania pracowników w trybie art. 23¹ par 1 k.p., fakt posiadania przez pozwaną zakładowego funduszu socjalnego oraz obowiązek przekazania zgromadzonych na nim kwot na rzecz pracodawcy przejmującego. Ponadto wynika z tego pisma, że na zakładowym funduszu socjalnym pozwanego zgromadzona była kwota 576.987,80 zł oraz to, że na dzień przeprowadzenia kontroli, pozwana nie posiadała środków finansowych na wydzielonym rachunku bankowym na cele zakładowego funduszu socjalnego, pomimo, iż wykazywała powyższe w sporządzonym bilansie. Tym samym bezsporne w ocenie powódki pozostawało, iż powódka w całości udowodniła fakt istnienia zobowiązania pozwanej, jego zasadność oraz wysokość.

Pozwana w odpowiedzi na pismo powódki wskazała, że powódka ani w pozwie ani w dalszym piśmie procesowym nie wyjaśniła w żaden sposób metody wyliczenia wysokości swojego roszczenia powołując się tylko i wyłącznie na kwotę ujętą w bilansach pozwanej sporządzonych na dzień 31.12.2009 r. oraz na dzień 31.12.2010 r., nie podając z czego wynika dochodzona kwota

Po drugie, pozwana zarzuciła bezzasadność roszczenia powódki w zakresie zasądzenia skapitalizowanych odsetek od roszczenia głównego, a także odsetek od dnia wniesienia powództwa.

Jednocześnie pozwana podtrzymała w całości zgłoszony w odpowiedzi na pozew zarzut przedawnienia.

W ocenie pozwanej chybione było również stanowisko powódki o możliwości przyjęcia zastosowania w niniejszej sprawie również art. 405 k.c. dotyczącego bezpodstawnego wzbogacenia. Przepis ten bowiem dotyczy roszczenia właściciela, który został bezpodstawnie zubożony w wyniku działań drugiego podmiotu. Mając jednak na uwadze charakter tego roszczenia nie można uznać powódki za właściciela środków zgromadzonych na zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, a jedynie za podmiot gospodarujący tymi środkami. Środki funduszu administrowane są bowiem przez pracodawcę (art. 10 ustawy o z.f.ś.s.) i winny być rozdysponowane zgodnie z celami.

Nieuzasadniony jest również zarzut powódki naruszenia w niniejszej sprawie art. 5 k.c. w związku z zarzutem przedawnienia podnoszonym przez pozwaną.

Strona powodowa ustosunkowując się do pisma pozwanej wniosła o pominięcie podniesionego zarzutu dotyczącego bezzasadności roszczenia o zasądzenie skapitalizowanych odsetek od roszczenia głównego, a także odsetek od wniesienia powództwa, uznając go za zarzut spóźniony obarczony prekluzją procesową. W pozostałym zakresie podtrzymała dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.01.2010 r. pozwana spółka (...) S.A. z siedzibą we W. dokonała przeniesienia części zakładu pracy pozwanego przedsiębiorstwa na spółkę powodową: (...) sp. z o.o. (dawniej (...) sp. z o.o.), w tym dokonano przeniesienia (...) pracowników w trybie art. 23 [1] par. 1 k.p.

(dowód: zawiadomienie o przejściu części zakładu pracy na innego pracodawcę z dnia 1.01.2010r. wraz z potwierdzeniem pracowników o przyjęciu powyższego do wiadomości zawiadomienia – k. 10-63, zeznania D. J., e-protokół z dnia 1.09.2015 r. 02:08- 13:30, przesłuchanie w charakterze powoda prezesa zarządu strony powodowej I. P., e-protokół z dnia 01.09.2015 r., 13:41- 21:13, przesłuchanie w charakterze pozwanego prezesa zarządu strony pozwanej M. J., e-protokół z dnia 01.09.2015 r. , 21:21- 24:49.

Następnie, w dniu 30.12.2010r. pozwana spółka (...) S.A. z siedzibą we W. dokonała przekazania na rzecz spółki powodowej (...) sp. z o.o. kolejnych (...) pracowników również w trybie art. 23 [1] par. 1 k.p.

(dowód: zawiadomienie o przejściu części zakładu pracy na innego pracodawcę z dnia 30.11.2010r. wraz z potwierdzeniem pracowników przyjęciu powyższego do wiadomości – k.74-97, akt notarialny Zgromadzenia wspólników z 30.12.2010 wraz z załącznikiem - k. 66- 70, zeznania D. J., e-protokół z dnia 1.09.2015 r. 02:08- 13:30, przesłuchanie w charakterze powoda prezesa zarządu strony powodowej I. P., e-protokół z dnia 1.09.2015 r., 13:41- 21:13, przesłuchanie w charakterze pozwanego prezesa zarządu strony pozwanej M. J., e-protokół z dnia 1.09.2015 r. , 21:21- 24:49).

Zgodnie z bilansem spółki pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. (na dzień 31.12.2009 r.) złożonym do KRS wysokość środków na rachunku funduszu specjalnego wynosiła 576.987,80 zł, a na dzień 31.12.2010r. 537 813,26zł.

(dowód: bilans finansowy (...) S.A. z siedzibą we W. na dzień 31.12.2010r. – k. 64-65).

W pozwanej spółce (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 31.03.2015 r. na zlecenie powodowej spółki (...) sp. z o.o. (dawniej (...) sp. z o.o.) zostały przeprowadzone czynności kontrolne w zakresie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przez Państwową Inspekcję Pracy - Okręgowy Inspektorat Pracy we W.. Na podstawie przedłożonych dokumentów ustalono, że aktualnie spółka (...) SA. nie prowadzi zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Ustalono ponadto, że na wydzielonym bankowym koncie Funduszu, Spółka (...) S.A. nie posiada aktualnie żadnych środków finansowych. W przedłożonych dokumentach księgowych wykazywana jest jednak kwota (minus) -576.987,80 zł.. Potwierdzono także, iż w 2010 roku w trybie art. 231 Kodeksu pracy do spółki (...) Sp. z o.o. z dniem 1.01.2010 r. przeszło (...) pracowników i z dniem 31.12.2010 r. kolejnych (...) pracowników.

Na podstawie dokonanych ustaleń Państwowa Inspekcja Pracy - Okręgowy Inspektorat Pracy we W. uznała, iż na spółce (...) S.A. ciążył w 2010 roku obowiązek wynikający z przepisu art 7 ust. 3 b ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zmianami oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241), zgodnie z którym w razie przejęcia części zakładu pracy w trybie art. 23' kodeksu pracy Fundusz pracodawcy przejmującego zwiększa się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych Funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania Funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejęcie. Ustalony stan faktyczny i prawny wskazywał na obowiązek przekazania odpowiednich środków na konto Funduszu socjalnego pracodawcy przejmującego za 2010 rok.

(dowód: pismo Inspektora Pracy z 31.03.2015r. – k. 184-186).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa wystąpiła z żądaniem nakazania pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. wykonania obowiązku ustawowego poprzez przekazanie należnych środków zgromadzonych na rachunku Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych pracodawcy przekazującego na Fundusz Świadczeń Socjalnych pracodawcy przejmującego (...) sp. z o.o. w kwocie 810.043 zł na które składają się 503.283,77 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami w liczonych od 31.01.2010r. do dnia 26.01.2015r. w kwocie 238.659,51 zł oraz od dnia 29.01.2011 r. do 26.01.2015r. w kwocie 68.099,88 zł oraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa uznając roszczenie za nieudowodnione, a ponadto podniosła zarzut przedawnienia.

Okolicznością bezsporną było, że doszło do przejścia części zakładu pracy (pозwanej spółki) na spółkę powodową na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. W wyniku tej czynności w dniu 1.01.2010 r. pozwana spółka (...) S.A. z siedzibą we W. dokonała przeniesienia części zakładu pracy pozwanego przedsiębiorstwa na spółkę powodową (...) sp. z o.o. (dawniej (...) sp. z o.o.), w tym dokonano przeniesienia (...) pracowników, natomiast w dniu 30.12.2010r. pozwana spółka przekazała w tym samym trybie kolejnych (...) pracowników. W ślad za tym nie zostały przekazane żadne środki finansowe przeznaczone na zasilenie funduszu świadczeń socjalnych.

W przepisie art. 7 ustawy z 1994 r. uregulowano prawne konsekwencje przejścia zakładu pracy na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (z.f.ś.s.) w zakresie losu środków należących do funduszu tworzonego przez poprzedniego (przejmowanego) pracodawcę. Otóż w razie przejścia części zakładu pracy na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia funduszu, fundusz pracodawcy przejmującego zwiększa się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania funduszu, według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście (art. 7 ust. 3b ustawy). Zasady podziału środków stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego dotyczącego roku, w którym następuje przejście części zakładu pracy, określa porozumienie między pracodawcami (art. 7 ust. 3c). Przekazywanie środków funduszowych między pracodawcami następuje w terminie 30 dni od daty przejścia części zakładu pracy, chyba, że porozumienie między pracodawcami stanowi inaczej (art. 7 ust. 3d).

Z powyższych przepisów wynikają obowiązki obu pracodawców (przekazującego i przejmującego) co do przekazania środków na rachunek z.f.ś.s. Pracodawca przekazujący winien te środki przekazać na rzecz pracodawcy przejmującego, a pracodawca przejmujący winien je przekazać na rachunek z.f.ś.s. Jeżeli środki te nie zostaną przekazane, pracodawcy przejmującemu będzie służyło roszczenie o wypłatę środków pieniężnych zgromadzonych na tym funduszu w wysokości określonej w art. 7 ust. 3b u.z.f.ś.s. (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 2008 r., V CSK 437/07, LEX nr 380941 W art. 291 § 1 k.p. wyrażona została ogólna zasada w myśl, której roszczenia ze stosunku pracy przedawniają się z upływem trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Trzyletni termin przedawnienia odnosi się do wszystkich roszczeń ze stosunku pracy, dla których przepisy szczególne nie przewidują terminu odmiennego. Ustawa z dnia 04.03.1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie zawiera samodzielnej regulacji w zakresie przedawnienia, ale ustawa ta jest elementem systemu prawa pracy i taki charakter mają wynikające z niej świadczenia. Wyraźnie przesądza o tym powiązanie świadczeń socjalnych z prawem pracy (art. 94 pkt 8 k.p.), cel tej ustawy, zakres podmiotowy i przedmiotowy. Wszelkie zatem roszczenia związane ze środkami zgromadzonymi na tym funduszu podlegają przedawnieniu według przepisów prawa pracy, nie zaś przepisów prawa cywilnego. Skoro istnieje odrębne uregulowanie w prawie pracy, to nie ma podstaw, aby do tych świadczeń stosować przepisy o przedawnieniu prawa cywilnego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r., I PK 12/2005, OSNP 2006/11-12/182). W konsekwencji uznać trzeba, że w realiach niniejszego postępowania zastosowanie winien znaleźć art. 291 § 1 k.p., ustanawiający trzyletni termin przedawnienia, liczony od dnia wymagalności roszczenia. Takie stanowisko zajął także

Sąd Najwyższy w wyroku z 10 kwietnia 2013 r., II PK 272/2012, OSNP 2014/1/7 i takie jest obecnie przyjęte stanowisko judykatury.

Zapisy przywołanej ustawy wskazują w jaki sposób winien być ustalony moment wymagalności dochodzonych roszczeń. Zgodnie z jej art. 7 ust. 3d przekazanie środków, o których mowa w ust. 3b i 3c, następuje w terminie 30 dni od daty przejścia części zakładu pracy, chyba że porozumienie, o którym mowa w ust. 3c, stanowi inaczej. Biorąc pod uwagę datę wymagalności roszczeń powódki o przekazanie poszczególnych kwot na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych (31.01.2010r. i 29.01.2011r.) należy uznać, że roszczenia na dzień wniesienia pozwu (29.01.2015 r.) uległy przedawnieniu.

Co do podniesionego zarzutu przedawnienia nie znajduje zastosowania norma art. 5 k.c. Powyższy przepis stanowi, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Cytowany przepis dotyczy więc jedynie sytuacji, gdy podmiot dochodzący realizacji swojego prawa podmiotowego nadużywa go, przez to, że czyni z niego użytek sprzeczny z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem lub zasadami współżycia społecznego. Warunkiem zastosowania rozważanego przepisu jest zatem posiadanie prawa przez ten podmiot (powoda). Skoro zatem, powódka opiera swoje powództwo na twierdzeniu, że to powódce przysługuje dochodzone prawo (roszczenie o wypłatę świadczenia socjalnego), to odwołanie się do art. 5 k.c. jest bezprzedmiotowe. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2013 r. IPK 33/13 Legalis Numer 830610). Jednocześnie należy dodać, że zastosowanie przez sąd konstrukcji nadużycia prawa jest dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi być zgodne z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny prawa, szczegółowo uzasadnione. Uzasadnienie to musi wykazać, że w danej indywidualnej i konkretnej sytuacji, wyznaczone przez obowiązujące normy prawne typowe zachowanie podmiotu korzystającego ze swego prawa, jest ze względów moralnych, wyznaczających zasady współżycia społecznego, niemożliwe do zaakceptowania, ponieważ w określonych, nietypowych okolicznościach zagraża podstawowym wartościom, na których opiera się porządek społeczny i którym prawo powinno służyć (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 listopada 2013 r. III APa 22/ 13 LEX nr 1409107). W ocenie Sądu okoliczności, które dawałyby podstawy do oceny podniesionego zarzutu przedawnienia jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego nie zostały przez stronę przytoczone, nie dostrzegł Sąd takich okoliczności także z urzędu.

Niezależnie od tego wysokość dochodzonej przez powódkę kwoty nie została wykazana i udowodniona. Opierając się tylko na bilansie pozwanej spółki, można było jedynie określić wysokość środków zgromadzonych na Funduszu Specjalnym na koniec roku 2009 r. i 2010 r. Natomiast kwota wskazana w bilansie na rachunku Funduszu Specjalnego, jak wynika z zeznań samych stron, obejmowała poza funduszem świadczeń socjalnych także środki zebrane na funduszu rehabilitacyjnym. Suma tam wskazana nie jest tożsama z wysokością zebranych środków na samym z.f.ś.s. Ponadto, co z kolei wyjaśniała świadek D. J., kwota ujęta w bilansie nie odzwierciedla rzeczywistej sumy tych środków. Była to - jak wskazywała - fikcyjna wartość stanowiąca konsekwencje rozliczeń jeszcze z okresu gdy pozwana spółka była przedsiębiorstwem państwowym. W rzeczywistości takie środki na tym koncie się nie znajdowały, były to inne sumy, rozdysponowywane w całości z końcem każdego roku rozliczeniowego. To może wyjaśnić dlaczego suma tam wskazana była oznaczona jako (minus) -576.987,80 zł.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej z pisma Inspektora Pracy zawierającego wnioski pokontrolne nie wynika w jakiej wysokości środki z Funduszu Świadczeń Socjalnych miały zostać przekazane powódce. Sam Inspektor poza stwierdzeniem istnienia obowiązku przekazania środków nie podaje w jakiej wysokości to miałyby nastąpić.

Nie można, tak jak chce to strona powodowa, należność tę obliczyć proporcjonalnie do ilości przejmowanych pracowników od wysokości wskazanej na rachunku funduszu specjalnego.

Jeszcze raz należy wskazać, że ustawa przewiduje, iż w razie przejścia części zakładu pracy na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia funduszu, fundusz pracodawcy przejmującego zwiększa się w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych funduszu pracodawcy przekazującego,

skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania funduszu, według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście (art. 7 ust. 3b ustawy).

Przede wszystkim wskazać należy, że strony wbrew obowiązкови wynikającemu z ustawy (art. 7 ust. 3c) nie zawarły odrębnego porozumienia w którym określono wysokość środków podlegających przekazaniu, oraz sposobu i terminu takiego przekazania. Przepis ten stanowi bowiem, że zasady podziału środków pieniężnych stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego, dotyczącego roku w którym następuje przejście części zakładu pracy, określa porozumienie między pracodawcami.

W tej sytuacji nie można przyjąć, że roszczenie strony powodowej zostało udowodnione co do wysokości, a to skutkuje jego oddaleniem, niezależnie od podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia jako wynikającego z przepisów prawa pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, o kosztach procesu rozstrzygając na podstawie art. 98 kpc.